

Lleida, tal com raja

Article del president de la Diputació de Lleida, Joan Tarn

Joan Tarn, president de la Diputació de Lleida. Foto: Diputació de Lleida

[despiece]Senyor director,

La ciutat de Lleida, bona part del Segrià, la Noguera baixa i, per extensió, tota la plana de la nostra demarcació ha patit el doble sotrac dels rebrots inesperats del coronavirus, amb centenars de nous casos de persones afectades per la malaltia, i de les dures mesures sanitàries que les

institucions del país es veuen obligades a prendre per aturar l'expansió dels contagis. La combinació d'ambdós factors es va conjurar per donar un cop a les esperances i a l'autoestima de les persones que senten Lleida com alguna cosa més que un lloc on viure. Em resisteixo a donar pàbul aquells missatges que semblen culpabilitzar dels rebrots a que la ciutadania en general no ha fet bé les coses, de la mateixa manera que em nego a fer recaure sobre les administracions la frívola idea que s'ha actuat amb desídia. En aquesta crisi inèdita estem treballant tots sobre l'antic esquema d'encert-error-encert. Mai abans ens havíem trobat en un context tan devastador. Ni administracions ni administrats.

Els dignes descendents que som d'aquella raça gegantina capaç d'alçar el campanar de la Seu Vella, que ens indica que som a mig camí de l'infinit, no podem defallir ara acumulant ressentiments ancestrals. Cada vegada que tinc oportunitat de pujar a lo Castell em meravello de poder tenir a l'abast de la mirada els camps de fruiters florits i, al fons, els cims de les nostres muntanyes: De la plana al Pirineu, com diu el lema d'una de les campanyes més exitoses dels darrers temps, la del Patronat de Promoció Econòmica de la Diputació en què animem a comprar a Lleida perquè tenim sort de tenir-nos a prop productors i consumidors. La nostra força, la dels lleidatans i lleidatanes, som nosaltres mateixos. I farem bé de no oblidar-ho.

Tot i que no serà popular fer-ho, vull reivindicar el treball sostingut que fem les administracions, i en condicions extremadament adverses, començant per les més properes, les alcaldies, per intentar evitar arribar on som. Des de la Diputació, assumint la responsabilitat de ser el govern de les comarques de Lleida, hem mobilitzat des del mes de març a dia d'avui més de 17 milions d'euros per mantenir la liquiditat dels ajuntaments per tal que puguin afrontar amb garanties els pagaments dels serveis, majoritàriament a petites empreses dels seus municipis, que s'han vist obligats a assumir a causa del virus. I hem actuat sobre el teixit cultural, aturat en sec, contractant actuacions musicals confinades, construint un circuit de teatre de carrer i comprant llibres d'autors lleidatans a les editorials locals. I donem suport per cobrir qualsevol necessitat que detecta el Departament de Salut, com avalen les carpes que hem instal·lat en diferents indrets on se'ns ha demanat, carpes que mai haurien de tenir tant trista però necessària utilitat. I, especialment, hem dedicat més de 500.000 euros per poder dur a terme la campanya fructícola amb les màximes garanties sanitàries. I mentre activàvem un pla de suport, preparàvem el següent i dissenyàvem campanyes de promoció del turisme i el comerç local. No ens hem aturat, però resta clar que el virus ha sabut trobar la mínima escletxa possible per posar-nos en l'escac que vivim ara com ara, potser per a íntima satisfacció d'aquells que tot ho havien previst... a posteriori.

Més enllà de les imprevisibles conseqüències sobre el teixit socioeconòmic del Segrià, i per extensió de bona part de les terres de Lleida, l'Alt Pirineu i l'Aran, s'ha produït una altra reacció, aquesta gratament inesperada: la reivindicació de Lleida en resposta a la idea que "contra nosaltres tots s'atreveixen". Veníem, és cert, d'un llarg rum-rum que estigmatitzava el món agrorural i que aprofundia la llarga convicció de sentir-nos menystinguts de la Panadella enllà. En lloc de limitar-se a rondinar des del sofà, un bon grapat de personalitats de la terra, descendents d'aquella raça gegantina, va decidir alçar la veu i fer públic el manifest "Lleida no és això ni així". Ha estat de tal potència que els mitjans de comunicació del país s'han omplert d'intel·ligents i sentides reivindicacions de Lleida. I des d'aquí hem exigít i aconseguit que cap altra mesura transcendent per a les nostres contrades es torni a anunciar des de fora.

Perquè Lleida és tal com raja, de la plana al Pirineu. Som gent de la terra, a la qual li sabem treure els millors fruits amb la més pesada de les càrregues de la feina feixuga de sol a sol. Sabem que ens han tocat la marca Lleida; però no només la recuperarem sinó que hem de treballar amb més orgull que mai per posicionar-la de manera més sòlida, més creïble. No ens espanta la magnitud d'aquest encàrrec. Lleida no s'ha de limitar a sobreviure i prou; Lleida té dret a tenir un futur i, com reivindica també el paer en cap, Miquel Pueyo, se'ns ha de veure forts i decidits, i sobretot dignes, i a partir d'aquí ens queda un llarg camí per recórrer. Aquest trajecte l'hem de fer plegats institucions, entitats cíviques, socials i econòmiques i tota aquella ciutadania que es vulgui sumar al crit que Lleida no és com ens l'han volgut presentar els que poc ens han tastat.

[nointext]

Joan Talarn i Gilabert

President de la Diputació de Lleida[/despiece]

[noticiadiari]68/12444[/noticiadiari]